

Pauline Hoekman:

'Mijn bedrijf is mijn redding'

Pauline Hoekman (28) had als kind een hersentumor. Nu is ze edelsmid en runt ze, ondanks de vele late gevolgen, haar eigen juwelierszaak. Aan Attent vertelt ze haar verhaal.

'Ik was acht jaar oud toen ik in 1997 in het Sophia Kinderziekenhuis werd geopereerd aan een zeldzame hersentumor: een craniopharyngeoom. Door de tumor werkt mijn hypofyse niet meer en maakt mijn lichaam geen hormonen meer aan. Vanwege deze aandoening, pan-hypopituitarisme, moet ik dagelijks veel medicijnen slikken. Een van de directe gevolgen was dat mijn sociale vaardigheden verdwenen. Een psycholoog leerde me hoe ik weer met andere kinderen moest omgaan. Overigens werd ik op de basisschool veel gepest. Mijn haar was deels weggeschoren, ik had een litteken op mijn hoofd en ik had een opgeblazen gezicht. Ook was ik erg zwaar.

MAAGVERKLEINING

De aandoening veroorzaakte namelijk overgewicht. Mijn hersenen kregen niet meer het signaal dat ik voldoende had gegeten. Ik had altijd honger. Hierover ontstond thuis veel ruzie. Mijn ouders lieten me twee keer per dag op de hometrainer fietsen. Maar het hielp niets, want ik bleef te veel eten. Nadat ik mijn havodiploma had gehaald, ging ik voor mijn gewichtsprobleem naar Heideheuvel, een behandelcentrum in Hilversum. Zeven maanden later was ik maar een paar kilo afgevallen. Omdat het overgewicht een steeds groter risico voor mijn gezondheid vormde, kreeg ik op mijn eenentwintigste een maagverkleining. Ik woog inmiddels meer dan honderdvijftig kilo. Gelukkig hielp de ingreep, want sindsdien heb ik geen honger meer. Als ik niet oplet, vergeet ik zelfs te eten.

VROUWELIJKE ONDERNEMERSPRIJS

In Heideheuvel zagen de begeleiders dat ik ter afleiding iets met mijn handen moest doen. Ik mocht een snuffelstage lopen bij een juwelier en ontdekte daar mijn

droombaan. In Schoonhoven volgde ik de opleiding tot edelsmid en edelsteenkundige. Daarna kreeg ik dankzij de Wajong uitkering de kans om mijn eigen juwelierszaak op te richten.

Hulp vragen is geen zwaktebod

Ondernemen ging niet vanzelf. Ik moest de afgelopen zes jaar veel leren over het inkopen van materialen, het aansturen van personeel en het omgaan met lastige klanten. Ik maakte startersfouten en door ingewikkelde regels was het ook lastig weer uit de uitkering te komen. Maar ik heb mijn weg als ondernemer gevonden. Ondertussen heb ik twee werknemers in dienst en is mijn winkel zelfs te klein geworden. Daarom verhuis ik binnenkort naar een groter winkelpand in het centrum van Dordrecht. Ook ben ik trots dat ik in 2013 de Vrouwelijke Ondernemersprijs Drechtsteden won.

SIERADEN MET BETEKENIS

Hoewel ik steeds meer plezier krijg in ondernemen, is geld verdienen niet mijn drijfveer. Het werk als edelsmid is mijn passie en ik vind persoonlijke aandacht voor klanten leuk en belangrijk. Ik werk veel met emoties en herinneringen in sieraden. Zo smeed ik trouwringen om tot nieuwe ringen of hangers. Ook verwerk ik as van een overledene, vingerafdrukken, tandjes, hand- en voetafdrukken en tekeningen in sieraden. Het in opdracht maken of vermaken van sieraden vind ik het mooiste in mijn werk, omdat het sieraden worden die een speciale betekenis hebben.

Ik vind het niet makkelijk een eigen bedrijf te runnen, maar het is mijn redding. Ik denk dat een werkgever mij niet in dienst zou nemen, omdat ik vaak ziek ben en chronische vermoeidheid heb. Tijdens het werk moet ik regelmatig rust nemen. Doordat ik eigen baas ben, kan ik beslissen 's avonds door te werken aan een opdracht. Want ik kan niet in een hoog tempo werken, maar wel lang achter elkaar. Op die manier bouw ik mijn leven om mijn beperkingen heen. Als het kan, besteed ik dingen uit, zoals de schoonmaak en de boekhouding. Anders houd ik geen energie over voor het eigenlijke werk. Ik kan er weinig andere leuke dingen naast doen. Maar het geeft me ook een invulling, een doel. En ik krijg veel hulp van mijn ouders en vrienden. Ook heb ik geleerd dat ik niet alles perfect kan doen. Hierdoor sta ik een stuk rustiger in mijn zaak. En in mijn leven.

ZORGEN

Ik ben niet bang dat de tumor terugkomt, maar ik maak me wel zorgen over de gevolgen van alle medicatie die ik dagelijks neem. Ik leef op medicijnen. Zonder zou ik overlijden aan de verstoring van mijn hormoonhuishouding. Hydrocortison zorgt bijvoorbeeld dat mijn lichaam niet in shock raakt bij onverwachte situaties, zoals stress of een ongeluk. Maar ik voel dat mijn lichaam langzaam achteruit gaat. Ik heb last van de bijwerkingen in mijn gebit. Ik heb meerdere kronen en een implantaat. Ook doen mijn spieren en gewrichten veel pijn. Mijn weerstand is laag en

ik word door elk virus aangestoken. Zo heb ik net nog een longontsteking gehad. Ik vraag me af hoeveel mijn lichaam nog aan kan en of de kwaliteit van mijn leven in de toekomst nog meer achteruit zal gaan.

DOORGAAN

Ik word vaak met mijn verleden geconfronteerd. Een overlijdensrisico en een arbeidsongeschiktheidverzekering zijn bijvoorbeeld onmogelijk of heel duur. Ik krijg regelmatig vervelende opmerkingen over mijn gewicht. Ik wil graag een vriendje, maar ik heb geen energie voor de verwachtingen en verplichtingen die bij een relatie horen. En vanwege mijn pan-hypopituitarisme en overgewicht wordt het waarschijnlijk heel moeilijk om mijn kinderwens in vervulling te laten gaan.

Gelukkig heb ik veel steun aan de Hypofyse Stichting en de VOKK. Bij beide organisaties ontmoet ik mensen die met dezelfde problemen worstelen en het helpt me om ervaringen met elkaar te delen. Ondanks alles wil ik doorgaan, voor mijzelf en voor mijn zaak.'

Valerie Strategier

Meer informatie over de winkel van Pauline:
<https://edelsmidpaulinehoekman.nl>